

י"א תשרי תשפ"ה
13 אוקטובר 2024

גילוי דעת:

פרשנות תקנה 3 לתקנות הגנת הפרטיות (העברת מידע אל מאגרי מידע שמחוץ לגבולות המדינה), תשס"א-2001

- להלן תבהיר הרשות להגנת הפרטיות את פרשנותה בנוגע להוראות תקנה 3 לתקנות הגנת הפרטיות (העברת מידע אל מאגרי מידע שמחוץ לגבולות המדינה), תשס"א-2001 (להלן: **התקנות**), לצורך הפעלת הסמכויות המסורות לה בחוק הגנת הפרטיות.
- תקנה 3 קובעת כי:
"בהעברת מידע לפי תקנה 1 או 2 יבטיח בעל מאגר המידע, בהתחייבות בכתב של מקבל המידע, כי מקבל המידע נוקט אמצעים מספיקים להבטחת פרטיותם של מי שהמידע עליהם, וכי הוא מבטיח שהמידע לא יועבר לכל אדם זולתו, בין באותה מדינה ובין במדינה אחרת."
- נראה כי האיסור הגורף והמוחלט שמטילה התקנה על גורם במדינה זרה שקיבל מידע מישראל, ועומד בתנאי תקנה 1 או תקנה 2, להעביר את המידע (transfer) לבעל מאגר אחר, או לגלות אותו (disclose) במסגרת הסתייעות במיקור חוץ, הפך זה מכבר לגזירה שאין הציבור יכול לעמוד בה, ואשר אינה תואמת את ההתפתחויות הטכנולוגיות ואת מבנה יחסי הכלכלה והמסחר הבין לאומיים מאז הותקנו התקנות.
- כמו כן, אין לאיסור מסוג זה מקבילה ברגולציית הגנת המידע של האיחוד האירופי (GDPR) או בחקיקת פרטיות מודרנית ברחבי העולם.
- לנוכח האמור לעיל, מבהירה הרשות להגנת הפרטיות כי לשיטתה **האיסור על מקבל המידע במדינה הזרה להעביר את המידע לצד שלישי לא יחול אם ניתנה לו הסכמה לכך בכתב מאת בעל המאגר שממנו הועבר המידע מישראל**. זאת, בכפוף לכך שעצם העברת המידע לצד שלישי היתה עומדת בדרישות הדין גם אילו היתה מתבצעת בתחומי ישראל, ושאלו היה המידע מועבר ישירות מישראל לצד השלישי, היו מתקיימים בהעברה זו של המידע בפני עצמה, תנאי תקנה 1 או תקנה 2 לתקנות.
- הלכה למעשה, כאשר קיימת הסכמה של מעביר המידע מישראל להעברתו לצד שלישי במדינה זרה, ניתן לראות בכך העברה חדשה של מידע מישראל, ולא כהעברה נוספת במדינה הזרה.
- כמו כן, על רקע שאלות שהתקבלו במהלך השנים, מבהירה הרשות כי היקף ותוכן ההתחייבות הנזכרת בתקנה 3 אינם חייבים להגיע כדי הסכם "לקיים את התנאים לאחזקת מידע ולשימוש בו החלים על מאגר מידע בישראל", כנדרש בתקנה (4)2 לתקנות.¹

¹ ראו גם טיוטת גילוי הדעת של הרשות להגנת הפרטיות בנושא פרשנות תקנה (4)2 לתקנות (יולי 2024), אשר [זמין כאן](#).

8. ההתחייבות אליה מתייחסת תקנה 3 יכולה לכלול ערובות מקובלות אחרות להבטחת פרטיותם של נושאי המידע, בשים לב להיקף המידע, רגישותו ולשאר הנסיבות הצריכות לעניין, גם אם אינן זהות במדויק לדיני הגנת הפרטיות בישראל. למשל, עמידה ברגולציית הגנת המידע של האיחוד האירופי (GDPR) או בחקיקה של מדינות אשר הוכרו על ידי האיחוד האירופי כבעלות מעמד תאימות (Adequacy) בתחום הגנת המידע.²
9. למען הסר ספק, הרשות מבהירה כי ככל שהעברת המידע לחו"ל כרוכה גם במיקור חוץ או במתן גישה לגורם חיצוני אל מאגר המידע המצוי בישראל, תחול תקנה 15 לתקנות הגנת הפרטיות (אבטחת מידע), התשע"ז-2017.³

² רשימת המדינות שהאיחוד האירופי הכיר בהן כבעלות רמת הגנה הולמת על מידע אישי ושניתנה לגביהן החלטת תאימות (Adequacy Decision), זמינה [באתר נציבות האיחוד האירופי](#). בהקשר זה ראו גם תקנה 2(8)(2) לתקנות, המתירה העברת מידע מישראל למדינה "המקבלת מידע ממדינות החברות בקהיליה האירופית, לפי אותם תנאי קבלה".

³ לעניין העברת מידע לצד שלישי במדינה הזרה במסגרת התקשרות עם גורם חיצוני לצרכי מיקור חוץ, ראו תקנה 15(א)(2)(ז) לתקנות הגנת הפרטיות (אבטחת מידע), התשע"ז-2017, הקובעת כי כאשר בעל המאגר התיר לגורם החיצוני לתת את השירות באמצעות גורם נוסף, מחויב הגורם החיצוני לכלול בהסכם עם הגורם הנוסף את כלל הנושאים המפורטים בתקנה 15. להרחבה ראו "מדריך פעולה ליישום תקנה 15 לתקנות הגנת הפרטיות (אבטחת מידע) בעת התקשרות עם גורם חיצוני" (2023), אשר [זמין כאן](#). ראו גם הנחיית הרשות להגנת הפרטיות מס' 2/2011 שימוש בשירותי מיקור חוץ (outsourcing) לעיבוד מידע אישי. ההנחיה [זמינה כאן](#).